

af ubestridelig Bægt paa sin Side. Det vil selvfølgelig komme til i mange Maader at staa som noget Anormalt, og som noget for Tanken ikke ganske Rigtigt, at man søger i Kjøbenhavn nogenlunde at etablere en Eneret for Sagførere, medens man i Virkeligheden ikke udenfor Kjøbenhavn vil kunne naae en Eneret, saa længe man ikke indfører absolut Forbud mod, at Herredsfuldmægtige beskæftige sig med andre juridiske Forretninger end dem, der henhøre til deres Kontorvirksomhed. Forholdet vil jo blive det, at enhver Fuldmægtig beholder Ret til at beskæftige sig med andre Forretninger, eller at de blive i Stand til at lade dem gaa over paa enkelte Sagførere i Byen, med hvem de let kunne træffe et Arrangement. Saaledes vil i Virkeligheden Eneretten ingen- somhelst Betydning faae for Sagførerne, men Forholdet bliver ganske det samme som nu. Jeg tror derfor, at for Tanken vil det være det Rigtige, naar man overhovedet vil Eneret, at man saa ogsaa lader Eneretten udstrekke sig til at fratage Førstefuldmægtigene i Provindserne deres Ret til at drive Sagførervirksomhed eller andre dermed i Forbindelse staaende Forretninger. Det turde iøvrigt være, at der er Noget i det, det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Bjørnbat) sagde, at det var ikke saa farligt, om man overlod Publikum selv til Dels at føre sine Sager eller at benytte dem, de havde Tillid til, det er nok muligt, at det med den stigende Oplysning ikke vilde blive saa farligt; men at det har været farligt, at det har affødt megen Skade med den gamle Ordning og til Dels endnu gjør det, er imidlertid en Ting, der staaer fast.

Dernæst kommer jeg til det andet Afsnit af de almindelige Bestemmelser. Jeg kan ikke sige Andet, end at jeg mener, at enhver maa kunne tiltræde dem, særlig Bestemmelsen i § 23. Det er en Bestemmelse, som ganske vist ikke i væsentlig Grad vil være i Publikums Interesse, men som det kan være hensigtsmæssigt for Administrationen at have, og som der ikke er nogen somhelst Grund til at modsætte sig. Jeg skal nu gjøre en enkelt Bemærkning om det, at der i alt Fald hos visse Mennesker synes at være ligesom en Ryst og Tilbøielighed til at tro, at man ved Gjennemførelsen af denne Lovs almindelige Bestemmelser gjør Monopolet paa Sagførers-

næringen her i Landet bethdeligt stærkere, end det nu er, og at man derved vilde opnaa at faae Sagførerne billigere, end man har faaet dem til Dato. Jeg vil i denne Forbindelse tilføie, at det er en Misforstaaelse, hvis man tror, at Sagførerne i Almindelighed, sammenlignet med andre Forretningsfolk i Kjøbstæderne, tjene overvældende Meget. De fleste Sagførere tjene Mindre i Virkeligheden end en almindelig jævn Grosserer, der har Held med sig paa sin Livsgjerning, ja endogsaa blot en almindelig jævn Detailhandler eller en anden almindelig Forretningsmand, der har Held med sig. Det turde være det virkelig sande Forhold, og det turde derfor være ganske naturligt og selvfølgelig — saadan vil det altid blive i Forretninger, der gives helt frit af samme Art som Handelsforretninger — at en Sagfører i visse Tilfælde beregner sig et bethdeligt Salær. Særlig bliver det selvfølgelig Tilfældet i de Sager, hvor Sagføreren synes, at hans personlige Konduite og hans personlige Virksomhed har været væsentlig medvirkende til et heldigt Resultat; det undgaaes ikke, at saadan Noget kommer frem, ogsaa hvor han har haft en særlig bethdelig Risiko, f. Ex. ved Laans Ordning og ved at benytte den Kredit, han maafe paa Grund af personligt Bekjendtskab formentes at have. Men hvis man vil se den Slags Ting sammen med haade Risikoen og Konkurrencen i Sammenligning med de Forhold, der ere tilstede i almindelig større Handelsforretninger og den Fortjeneste, som deraf kan have, tror jeg ikke, man vil finde det saa overdrevent, som det hyppigt fremstilles.

Jeg kommer sluttelig til tredje Afsnit af denne Lov, altsaa om Sagførerkreds og Sagførerraad. Der maa jeg sige, at om det har jeg ganske den samme Mening som om det første Afsnit, at det i Virkeligheden er umuligt paa den Maade, som det foreligger, og at det heller ikke i allerfjerneste Maade er i Publikums Interesse. For det Første er det nu en meget vidtgaaende Regel, at enhver Sagfører skal være tvunget Medlem af en bestemt Sagførerkreds her i Landet; men dernæst har ifølge denne Lov her Sagførerraadet en Magt over den enkelte Sagførers Liv og Forretning og over Sagførersfuldmægtigens Liv og Forretning, som jeg efter mit Kjendtskab til Forholdene maa være en be-